

A Mediterrán-állandó

UTOLSÓ ESTE LEMENTÜNK A PARTRA. Te a bokáig érő vízben, mezít-láb, a buzukit utánozva táncoltál, kezedben egy üveg ouzo. A parton már nem fért el több görög közhely. És mégis, valahogy nagyon saját volt ez a búcsúzás, privát közröhej, felületi vérzés létfontosságú szerven, szivacsból szikladarab. Tudtuk, holnap indulunk, de a tenger itt marad. Néhány nap múlva majd ugyanazt az életet kell folytatnunk, amit nemrég odahagytunk, abba az életbe kell belehelyezkednünk, ami talán nem is létezik. Mi pedig már soha nem leszünk ugyanazok. Nézem, ahogy táncolsz, olyan vagy, amilyen én voltam, na, milyen vagyok?, vagy amilyen egyszer lehetnék. Az idő iránya, olybá tűnik, lényegében csak játék, a végén pedig már nem értünk semmit, és nem is kell.

*

ÚGY HITTED, HA VISSZATÉRSZ a szigetre, megismétli magát a múlt, és minden úgy lesz, ahogyan volt régen. A kikötőben a középkorú, elvált nő ül a jegypénztárban, az Il Mare teraszán ugyanaz a lány van, két rendelés között még mindig a tupírozott haját mutatja a barátnőjének, hogy bor-zadály, ugyanazok a pékek, a sóhajok, a halászhajók, a legendák, mi pedig fiatalon ülünk ugyanannál az asztalnál, ahol már harminc éve is azt mondtad, mindegy, végtelen. A szigetet időből kimetszett térnek, megismételt múltnak gondoltad. Ahogy a komp orra lassan, nyögve, szuszogva nyílik, és látod előtűnni a pálmafákat, egyesével, sorban, az egész már nem is tűnik olyan lehetetlennek. Vagy fontosnak.